

★★★★★

Wonka

Paul King

Paddington-regisseur Paul King springt gezwind van marmelade naar chocolade. *Wonka* is een heerlijk zoete prequel, met een smeùige vulling van frisse ideeën, charmante acteerprestaties en leuke grappen. De ideale eindejaarsfilm voor het hele gezin.

LIEVEN TRIO

Toegegeven: wij waren meer dan een beetje sceptisch toen werd aangekondigd dat Roald Dahls iconische kinderboek *Sjakie en de chocoladefabriek* een prequel zou krijgen. *Wonka* klonk als een zoveelste graai uit Hollywoods Grote Grabbelton van Boekhoudkundig Verantwoorde Ideeën Waar Niemand Om Gevraagd Heeft. Zelfs acteur Timothée Chalamet vreesde op voorhand dat het een “cynische *cash grab*” zou worden. Maar kijk nu: hij speelt met ongebreideld spelplezier de hoofdrol in *Wonka*, en wij zagen onze achterdocht al in de eerste minuten verdwijnen als chocolade voor de zon.

Wonka is een bruisend *from zero to hero*-verhaal, dat begint wanneer de jonge Willy Wonka zingend - jep, het is een musical - aanmeert in een grote stad, met enkel “tien stuivers en een hoed vol dromen” bij zich. Het plan: zijn betoverende chocoladewaren met de wereld delen. Maar dat is niet naar de zin van een corrupt kartel van schofterige chocolatiërs (Matt Lucas, Paterson Joseph en Mathew Baynton), en

ook een koppel hebberrige hoteluitbaters (Tom Davis en een heerlijk doortrapte Olivia Colman) gooit roet in het eten. Het zijn slechteriken om van te snoepen, helemaal in de geest van Roald Dahl.

Alvorens Timothée Chalamet weer somber de woestijn van *Dune 2* induikt, laat hij zich in *Wonka* nog eens van zijn meest sprankelende kant zien. Zingend en (tap)dansend laat hij de geest van Fred Astaire herleven. Chalamets innemende Willy ligt mijlenver van de solitaire weirdo die Johnny Depp speelde in Tim Burtons *Charlie and the Chocolate Factory*. *Wonka* verwijst in het algemeen trouwens nauwelijks naar Burtons versie, en pakt vooral uit met eigen ideeën, die zodanig entertainen dat je haast vergeet dat je naar een prequel zit te kijken.

WES ANDERSON-ACHTIG

Met Paul King in de regiestoel is het geen verrassing dat de film dichter aanleunt bij de gezellige chaos van *Paddington* en *Paddington 2*. Ook nu weer combineert King een Wes Anderson-achtige esthetiek - *Wonka* speelt zich af in een fantasiestad die zo uit *The Grand Budapest Hotel* lijkt gelicht - met grappen die jong en oud samen de slappe lach bezorgen.

In de derde act, wanneer spanning en actie de bovenhand krijgen, verliest *Wonka* wat van zijn onweersaanbare aantrekkingskracht, en de boodschap waarmee King je naar huis stuurt, bevat net te veel suiker. Maar een film die Hugh Grant als een welbespraakte Oempa Loempa opvoert, krijgt van ons veel krediet. Ideaal vertier om de donkerste dagen van het jaar op te vrolijken.